

Espai d'espiritualitat

LA SETMANA ÉS MÉS BONICA QUAN ANEM A MISSA CADA DIUMENGE

Havent celebrat les solemnitats pasquals retornem a la colla de diumenges del Temps Ordinari. Tal volta el nom no és el més escaient. «Temps Ordinari» no vol dir de baix perfil o de poca intensitat espiritual, simplement indica el temps en què se celebren els diumenges que se succeeixen: la Pasqua setmanal. Ordinari no vol dir un temps menor i els temps forts de l'Any litúrgic no afebleixen aquests diumenges. És la successió joiosa dels diumenges radiant per la resurrecció de Crist. És el temps bàsic i fonamental de la vida de l'Església, la qual des del primer diumenge de Pasqua, no ha deixat de celebrar la Fracció del Pa. La successió del Primer dia de la setmana, el Diumenge (Dies Domini), constitueix la part més substancial i determinant del culte cristià. Pensem que la celebració del diumenge és de tradició apostòlica i forma part d'allò que l'Església ha fet sempre i a tot arreu. Sense el diumenge no hi hauria culte cristià.

Descobrim l'alegria de cada diumenge com el dia de la resurrecció. Que ens faci il·lusió i desig participar de l'assemblea dominical a cada lloc, retrobar els germans creients. Allí, junts, rebem una Paraula que ve del Cel, amb una predicació que surt del cor. Allí preguem per les necessitats del món i de l'Església. Allí rebem de les mans del mateix Senyor el Pa de la vida i el Calze de la salvació. Qui rep l'Eucaristia s'uneix al Senyor en la més íntima comunió. Què en trauríem d'anar a Missa si no preguéssim amb el cor? Tota l'eternitat del món que ha de venir es concentra i es donada en la temporalitat del breu temps que dura la celebració. Voleu cosa més gran?

Durant els Temps Ordinari el color litúrgic és el verd. Sovint diem que és signe d'esperança, però és molt més: totes les famílies litúrgiques empen el verd durant aquest temps per significar la florida de la Pasqua i de la Pentecosta, que acabem de celebrar, com a bell signe de la vida que hem rebut. Una vida que reffloreix sempre per la caritat. La setmana és sempre més bonica quan anem a Missa cada diumenge. Alegrem-nos cada diumenge en la família pròpia, però alegrem-nos també en la família eclesial, reunida en cada lloc. Fem-nos el do de la presència i de l'alegria dels uns als altres. Ho necessitem.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

EL FOC

En les Sagrades Escripures, el foc manifesta sovint la presència de Déu, una presència invisible, però, a semblança del foc, forta, incontrolable i purificadora. És d'aquesta manera com la divinitat és manifesta a Moisès, en una bardissa encensa (Ex 3), en la muntanya del Sinaí, com a flames de foc (Ex 19), i en la Pentecosta, com a llengües de foc (Ac 2). El foc també revela la força divina devorant sacrificis (Gn 15; 1Re 18) o enfrontant-se amb el mal (Ap 8,5).

La litúrgia rep el sentit bíblic del foc i l'expressa en diferents signes i símbols: el ciri pasqual és, tot ell, un símbol de Jesús ressuscitat, la Llum eterna, vencedora del dolor, del pecat i de la mort. Els ciris que acompanyen la Creu i el llibre dels sants Evangelis en les processons també signifiquen la Llum de Crist que ens precedeix en el camí de la vida. Els ciris de l'altar, però, són senzillament un signe de festa. Així ho fa el poble d'Israel en les seves festes i així ho va fer el Senyor en el darrer sopar, institució de la primera Eucaristia. El carbó encès de l'encenser significa el Crist rebent les nostres pregarries (encens) per a fer-les pujar a la presència del Pare com perfum aromàtic. En les eucaristies presidides pel bisbe hi ha set ciris que ens recorden els set lampadaris d'or que cremen davant l'altar en el llibre de l'Apocalipsi (Ap 1,12). Aquests set ciris expressen la totalitat de l'Església per la presència del bisbe, successor dels apòstols.

Àngel Rubio Cuza

Què cantem?

TEMPS DE DURANT L'ANY. CANT D'ENTRADA: QUE EN SÓN DE VARIADES LES OBRES DEL SENYOR (CANTORAL LITÚRGIC BÀSIC; MD 126)

Que en són de variades les obres del Senyor, i totes les heu fetes amb saviesa. S'alegra contemplant el que ha fet. Glòria la Senyor, per sempre. 1. Beneix el Senyor ànima meva. Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / 2. Aneu vestit d'esplendor i majestat, us embolcalla la llum com un mantell. / 3. Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoueu la vida sobre la terra. / 4. Cantaré al Senyor tota la vida, cantaré al meu Déu mentre sigui al món.

El text d'aquest cant, del salm 103, tant en la tornada com en els versets, fa referència al llibre del Gènesi 1, 31: "Déu veié tot el que havia fet, i era bo!". És una lloança a l'obra del creador. És també el primer salm de la Vetlla Pasqual; d'aquesta manera la comunitat recorda que cada diumenge és Pasqua, la Pasqua setmanal. Pel que fa a la lletra, la tornada, la primera i la quarta estrofa ens fan veure la grandesa de la creació i la contemplació de la seva obra. És un motiu joios de donar gràcies, posant el Senyor al centre de la nostra vida. La segona estrofa fa referència a la reialesa del Creador i a la llum que aquest porta al món, aquella esperança, amor, consol, comprensió i força que necessitem en el nostre dia a dia. La tercera estrofa ens mostra l'amor del Creador envers l'obra creada, aquell amor tan misericordiós que renova la vida de les persones transformant els seus cors.

Maria Cerdà Martí, Meritxell Nin Mercadé

Sants de casa nostra

11 de juny, memòria de santa MARIA ROSA MOLAS

Nascuda el Divendres Sant de 1815 a la ciutat de Reus, fou batejada com a Rosa Francesca Maria dels Dolors, d'aquí el nom amb el qual se l'anomenava de petita, la Doloretas. Els seus pares la van educar en la fe en Crist i de joveneta, amb la mort de la seva mare quan ella tan tenia 19 anys, va haver de fer-se càrrec de la casa, però aquest no era el seu anhel.

De menuda, havia expressat el seu desig d'esdevenir religiosa, malgrat que el seu pare inicialment no li ho va permetre. Ja el 1841, però, ingressa a la Congregació de les Filles de la Caritat de Reus, aleshores amb sor Lluïsa Estivill com a superiora del convent, de qui va seguir fidelment l'exemple de servei i a qui va acompanyar davant el general Zurbano per aconseguir, de manera exitosa, la capitulació sense saquejos de la ciutat.

Sor Maria Rosa, el 1849, va ser destinada com a superiora a la Casa de Misericòrdia de Tortosa. La seva tasca a la ciutat ebrenc va ser incessant. Va transformar totalment la Casa de Misericòrdia, que va ser on va començar la seva vessant educativa, fundant una escola gratuïta per a les nenes de famílies amb menys recursos. Aviat es faria també càrrec d'una escola pública tortosina.

El 1857, sor Maria Rosa funda la nova comunitat de religioses, prenent el nom de Congregació de Germanes de Nostra Senyora de la Consolació. Un nou orde que neix amb el carisma de la fundadora, una identitat que el sant pare Pau VI qualificaria com «una completa entrega en la misericòrdia i en el consol a qui el buscava o a qui, malgrat no saber-ho, el necessitava». Aquesta missió que iniciava Maria Rosa Molas al segle XIX es va anar desenvolupant, primer a les diòcesis de Tortosa i Tarragona i, a partir dels anys 20 del segle XX, travessaria tota frontera, arribant a països com Brasil, Corea del Sud o Burkina Faso. En paraules de sant Joan Pau II: «Santa Maria Rosa Molas segueix exercint la seva missió de misericòrdia i consolació al món a través de les seves filles espirituals».

«Rebeu-me, Senyor, com va prometre, i viuré: que no vegi defraudada la meva esperança». Sor Maria Rosa Molas va fer realitat aquestes paraules que segueixen la lletania dels sants en la professió solemne dels religiosos, sentint-se guiada pel Pare i seguint el seu camí. Santa Maria Rosa Molas, pregueu per nosaltres!

Carles Bardou Ciurana

L'Eucaristia, pas a pas

EL SENYAL DE LA CREU I LA SALUTACIÓ

Acabat el cant d'entrada, fem el senyal de la Creu. Aquest senyal, com tants signes i gestos de l'Eucaristia, sovint el fem inconscientment, ràpidament i d'esma. Caldria fer-lo a poc a poc, amb amor, i conscients que aquest signe és el que ens uneix a tots els qui estem a la Casa del Senyor celebrant l'Eucaristia. No ens uneix el mateix equip de futbol, ni les mateixes preferències en el menjar... som persones molt diferents, molts ni tan sols ens coneixem gaire, tenim formes de pensar diferents, sensibilitats desiguals... però ens uneix la mateixa fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant. Ens uneix la mateixa fe trinitària expressada en el senyal de la Creu. Ens uneix sentir-nos convidats per Déu Trinitat a celebrar l'Eucaristia. Ens hem reunit, doncs, perquè hem sentit la crida de Déu a celebrar junts la fe i li hem dit que sí: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna» (Jn 6,68).

Mentre fem el senyal de la creu pensem: «Aquest signe és el motiu pel qual ara soc aquí, amb els meus germans de comunitat, a la teva presència. Tu m'has cridat i jo he acceptat la teva invitació. Soc aquí per Tu i per estar amb Tu, per escoltar-te, per deixar-me alimentar pel teu Cos i la teva Sang i per estar amb tots aquells que, com jo, també han respost a la teva crida i amb els quals ara viuré la comunió que brolla de l'Eucaristia».

I el celebrant ens saluda com saludava sant Pau en les seves cartes: «El Senyor sigui amb vosaltres». El Senyor sempre és present amb nosaltres quan ens reunim en el seu nom, perquè: «On n'hi ha dos o tres units en el meu nom, jo soc enmig d'ells» (Mt 18,20). I com a comunitat responem: «I amb el vostre esperit», reconeixent també la presència del Senyor en el celebrant per l'Esperit que va rebre per la imposició de mans el dia de la seva ordenació. Crist actuarà a través el celebrant, pobre i pecador com tothom, però cridat, malgrat la seva petitesa, a presidir en nom del Senyor la comunitat. Preguem perquè el Senyor doni noves vocacions al ministeri ordenat a la nostra Església.

Xavier Roig Rovira, pvr.